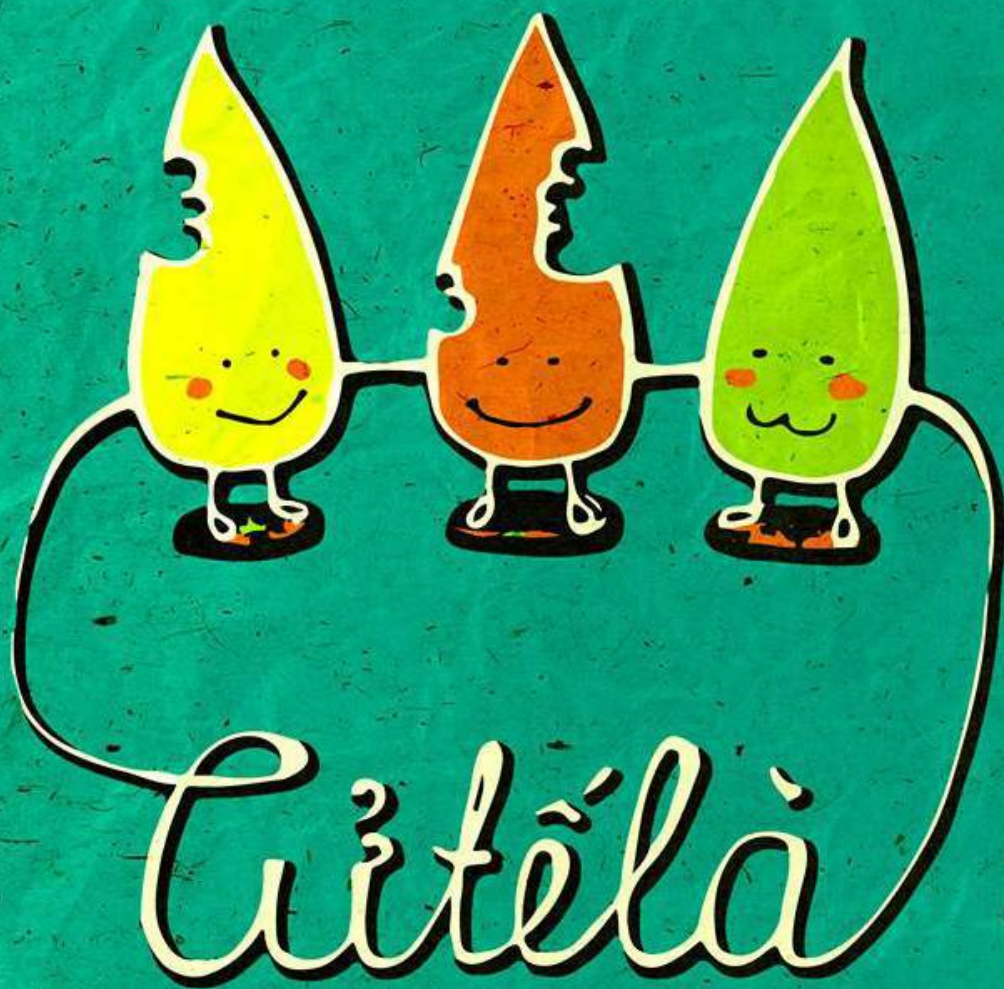

Hướng ứng tuần lễ Sống Tử Tế do iSEE phát động

Nguyễn Ngọc Long Blackmoon
Blogger truyền thông xã hội

LỜI TỰA

“... Sẽ có nhiều người thấy lạ khi cuốn sách đầu tiên của tôi không viết về chủ đề Truyền thông hay Truyền thông Xã hội mà lại là tản văn về những câu chuyện rất nhỏ thường ngày. Nhưng với tôi, điều đó diễn ra một cách rất tự nhiên. Vì đó mới là cuộc sống thật, con người thật của tôi.

Suy ngẫm về các “câu chuyện nhỏ” là lúc tôi thực hành việc quan sát, chiêm nghiệm và học hỏi. Tôi tìm thấy trong những mẩu chuyện “vụn vặt” đó cả một thế giới sinh động với nhiều bài học ý nghĩa để luyện rèn nhân cách.

Truyền thông chỉ là phương tiện, còn sự an vui hạnh phúc trong cuộc sống mới là mục đích của những chia sẻ mà tôi muốn mang tới cho các bạn - những người yêu quý và theo dõi tôi từ Yahoo! 360 qua tới blog hay facebook.

Ebook này, chỉ đơn giản là tập hợp lại những bài viết có chủ đề về tử tế trên blog cá nhân nguyenngoclong.com của tôi. Hy vọng mỗi câu chuyện sẽ là một tác nhân gợi mở suy ngẫm về chủ đề “sống tử tế” trong mỗi con người. Để qua đó, chúng ta cùng góp phần tạo nên một cộng đồng nhân văn hơn, một xã hội nhiều giá trị tử tế hơn.

Cảm ơn anh Lê Quang Bình, bạn Trần Chung Châu ở Viện nghiên cứu Xã hội, Kinh tế và Môi trường (iSEE) đã phát động tuần lễ Sống Tử Tế và truyền cảm hứng cho tôi hoàn thành cuốn sách.

Cảm ơn chị Hoa, chị Tâm là hai người thầy dẫn dắt và gợi mở cho tôi những suy ngẫm thật sâu về tử tế, bao dung và định kiến.

Cảm ơn bạn Nguyễn Tuấn Hải, lớp trưởng lớp TDK8 của Truyền thông Trắng Đen đã giúp biên tập một phần cuốn sách, bạn Éch Phu Hồ đã giúp vẽ bìa.

Và cuối cùng, cảm ơn các bạn đã quan tâm, tìm đọc và tiếp tục chia sẻ cuốn sách này cho nhiều người khác nữa, để các giá trị sống tử tế tiếp tục lan truyền trong xã hội”.

Nguyễn Ngọc Long Blackmoon

NguyenNgocLong.com

SỐNG ĐƠN GIẢN CHO ĐỜI THANH THẢN

Tôi được nghe kể lại một câu chuyện trong kinh Phật, nội dung đại khái thế này.

Ở một bến sông, có chú tiểu chuẩn bị về lại bờ bên kia thì thấy một người đàn ông cầm gậy đuổi đánh một chú chó nhỏ vì tội ăn vụng thịt, miệng ông ta liên tục hô "tao đánh cho mày chết, tao đánh cho mày chết".

Phát lòng từ bi hỉ xả, chú tiểu xin người đàn ông được nhận chú chó về nuôi nấng.

"Mong ông đừng đánh nữa, nếu không chú chó nhỏ này sẽ chết mất thôi".

Người đàn ông mặt đờ đờ sất khí không chịu nghe theo lời năn nỉ của chú tiểu. Sau cùng, ông ta cũng chấp thuận với điều kiện chú tiểu phải trả cho ông ta một số tiền.

Chú chó nhỏ rất ngoan ngoãn và hiền lành khi được chú tiểu chăm sóc, dạy dỗ, cùng ăn chay và nghe kinh Phật.

Chú tiểu đặt cho chú chó tên gọi Hồi Tâm.

Những tưởng cuộc sống cứ thế yên ả trôi đi, thế nhưng một ngày kia, có người phu buôn đậu ghé vô bán đậu cho chùa. Khi ấy đã là chiều muộn. Vợ của người buôn đậu đang đặt bếp nấu cơm, nhưng có ý kiêng cử nên chỉ nấu món rau, còn đồ mặn thì để đó chưa đụng tới.

Sau khi người chồng hoàn thành việc giao đậu cho chùa và đưa thuyền ra xa gần chục mét, người vợ mới đặt món thịt lên bếp lò để nướng. Chẳng ngờ mùi thơm theo gió vẫn bay tới nhà chùa và không thoát khỏi cái mũi nhạy bén của Hồi Tâm.

Dù từ bé đến giờ được cho ăn chay, đã quên mất mùi thịt cá nhưng bản năng của loài chó vẫn khiến Hồi Tâm chạy ra phía bờ sông và kêu lên ăng ẳng.

Chú tiểu thấy thế mới hướng ra phía Hồi Tâm và nói thật nhẹ nhàng nhưng dứt khoát "Hồi Tâm, quay lại đi con, bờ bên đó nguy hiểm lắm".

Thế nhưng đúng lúc này trời bắt đầu nổi gió, cuốn theo mùi thơm nức mũi của món thịt nướng vẫn vũ đở về bao

vây lấy Hồi Tâm. Sau một phút giây do dự, nó lấy trớn và phóng xuống nước, bơi vội về phía chiếc thuyền của người bán đậu.

Chú tiểu hốt hoảng chạy vội ra phía bờ sông và kêu lên "Quay lại đi con, nguy hiểm lắm". Khi này Hồi Tâm đã nghe được lời gọi của Thầy, nó quay đầu bơi trở lại. Được chừng 2 thước thì lại có cơn gió từ xa đưa mùi thịt nướng bay tới khiến nó không cầm lòng được nên... lại bơi trở lại phía thuyền.

"Hồi Tâm, trở lại chùa ngay, bơi về phía đó là con sẽ chết. Con có nhớ ngày đó con đã gặp nguy hiểm thế nào ở bờ bên kia không?" - chú tiểu kêu lên và khơi gợi lại ký ức kinh hoàng của Hồi Tâm khi nó còn bé tí.

Hồi Tâm nghe được tiếng chú tiểu đưa tới nhưng nó đã bơi gần sát chiếc thuyền. Thiện tính đánh thức tâm can của nó phải bơi ngược lại, nhưng được một chút thì bản năng lại kéo nó bơi gần hơn nữa về phía chiếc thuyền.

Hồi Tâm trở đi trở lại một hồi thì đuối sức và chìm xuống lòng sông.

Chú tiểu lòng buồn rười rượi quay lại chùa nói với Thiền sư rằng "Thầy ơi, Hối Tâm đã chết đuối rồi, vì nó quá tham ăn".

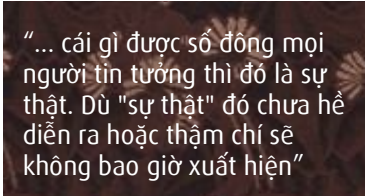
Thiền sư mới bảo, Hối Tâm không chết vì nó tham ăn, mà nó chết vì định kiến của con. Có thể vì quá yêu quý Hối Tâm nên con cứ nhớ mãi câu chuyện ngày xưa và mặc nhiên cho rằng nếu bơi về bờ bên kia thì Hối Tâm sẽ gặp nguy hiểm vì bên đó toàn những người hung dữ như người đàn ông dạo trước.

"Nhưng con ơi, thời gian đã đi qua, mọi thứ không còn như xưa nữa. Người đàn ông đó không chắc sẽ đánh đập Hối Tâm như cách đây mấy năm về trước, mà nếu ông ta có đánh cũng chưa chắc đã đuối kịp Hối Tâm vì nó bây giờ đã lớn, có thể chạy rất nhanh, đâu còn là chú chó nhỏ yếu ớt như ngày con cứu nó về Chùa.

Mà giả sử mọi việc tái diễn lại đúng như xưa thì đó là do thuận duyên của Hối Tâm với chùa đã hết, và trở thành nghịch duyên. Hối Tâm đã lớn và sẽ tự quyết định, cũng như chịu trách nhiệm với hành động của mình. Con cho rằng việc quay trở lại chùa là tốt nhất cho Hối Tâm nhưng cuối cùng lại thành ra làm hại Hối Tâm mất rồi con ạ".

Đó là câu chuyện đầy ý nghĩa và nhân văn của Nhà Phật. Còn trong thực tế, thì có câu chuyện thế này.

Trong một buổi học về chủ đề Quản trị cuộc sống mà tôi được tham gia, khi cả lớp đang say sưa nghe giảng,

"... cái gì được số đông mọi người tin tưởng thì đó là sự thật. Dù "sự thật" đó chưa hề diễn ra hoặc thậm chí sẽ không bao giờ xuất hiện"

người trợ lý của Thầy xuất hiện và xin lỗi mọi người. Chị nói, Ban quản lý toà nhà gọi điện báo rằng có sự cố nên họ sắp phải ngắt điện toà nhà, mong lớp học thông cảm di chuyển qua hội trường lầu 1 để học tiếp vì nếu không, điện cúp, máy lạnh tắt thì nóng lắm, không thể nào học được.

Mọi người lui cui dọn đồ, kéo nhau ra thang máy chuẩn bị đi xuống lầu 1 thì chị mới nói lại rằng đó chỉ là tin giả để giúp mọi người làm bài kiểm tra nho nhỏ. Thế là tất cả lại lục đục quay về... phòng học tiếp!

Trên thực tế, điện chưa bao giờ bị cắt - kể từ khi chị trợ lý đưa ra thông báo, cho tới khi mọi người trở lại phòng. Thế nhưng trong suy nghĩ của mọi người thì "điện đã thực sự tắt" khi tất cả cùng đồng loạt đứng dậy và đi ra thang máy.

Tức là, cái gì được số đông mọi người tin tưởng thì đó là sự thật. Dù "sự thật" đó chưa hề diễn ra hoặc thậm chí sẽ không bao giờ xuất hiện.

Câu chuyện về chú chó mang tên Hồi Tâm cũng thế.

Một sự thật "tưởng tượng" từ định kiến có được trong quá khứ kéo dài đến hiện tại của chú tiểu đã giết chết Hồi Tâm. Dù cho, không ai có đủ khả năng để nói rằng "trong tương lai, Hồi Tâm sẽ chết khi bơi qua bờ bên kia".

Sẽ thật khó để chúng ta có thể tiếp nhận mọi sự vật hiện tượng theo một cách đơn giản nhất mà nó vốn có. Trời mưa là trời mưa, trời nắng là trời nắng. Chứ trời mưa không có nghĩa là ai đó sẽ ướt người hay trời nắng nghĩa là ai đó sẽ bị cảm bất ngờ. Để suy nghĩ được như vậy thì rất khó, nhất là với những ai đã quen "sống vì người khác", và luôn lo nghĩ trước mọi chuyện.

Nhưng nếu cứ để định kiến bao trùm lên mọi việc thì chính mình đã khép lại cánh cửa để khám phá mọi mặt đa dạng của sự sống vốn đã quá nhiệm màu và luôn biến đổi.

Nên sẽ phải thế thôi! Phải sống đơn giản cho đời thanh thản, để không làm khổ mình, khổ người và làm khổ lẫn nhau.

TỬ TẾ ĐỂ ĐƯỢC GÌ?

Lần đầu tiên tôi được nghe cô Giao Linh hát live trên sân khấu là thời điểm năm 2008, trong liveshow Một Thoáng Quê Hương của ca sĩ Dương Ngọc Thái. Nghe một lần, ấn tượng ngay và nhớ đến tận bây giờ. Vì cô đặc biệt!

Mãi đến tận 5 năm sau, tôi mới lại có dịp được nghe cô hát live trên sân khấu. Vẫn là cái cách hát thong thả nhẹ nhàng và nhả hơi không lẫn vào đâu được.

Bật mắt lại vẫn nhận ra nữ hoàng sầu muộn Giao Linh.

Tôi ghé tai nói nhỏ với ca sĩ Hoàng Hiệp "anh ơi, mỗi lần nghe cô Giao Linh hát là em bị đau tim, kiểu hồi hộp nghe câu trước không biết cô có bị đứt hơi ở câu sau không nữa".

Nam ca sĩ trả lời "cô hát kỹ thuật lắm, cách nhả hơi như vậy khó vô cùng, mà cô hát cứ nhẹ như không". Tôi thì không chuyên thanh nhạc để hiểu hết về kỹ thuật, chỉ biết cô hát đặc biệt đầy cảm xúc, hát hết mình và ứng xử khéo léo vô cùng.

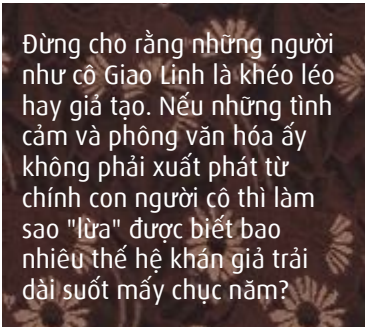
Chuyện là, lúc cô đang hát, có một vị khán giả mặc quần đùi cầm bao lì xì đỏ chạy lên sân khấu và dí vào tay cô

"tặng thưởng". Cô có vẻ hơi khộp nhưng cũng đón nhận, sau đó quay vào trong đặt lên bàn của một nhạc công rồi quay ra hát tiếp. Thế nhưng khi có những vị khách khác mang những lẵng hoa, bó hoa lên tặng thì cô đều cúi người cảm ơn và ôm ở trong lòng hát đến hết bài. Cô vẫn ôm bông trong lúc giao lưu cùng khán giả một cách vô cùng trân trọng.

Rồi có anh nhà báo ở phía cánh gà bên trái giơ điện thoại lên chụp hình. Cô nhìn thấy và quay hẳn người qua phía đó, hát cho đến khi chắc chắn được nhà báo đã chụp hình xong (thể hiện bằng động tác gật đầu cười một cái cảm ơn), cô mới quay lại chính diện sân khấu hoàn thành màn biểu diễn.

Kết bài, cô lại trịnh trọng giới thiệu tên ca khúc, tên nhạc sĩ

sáng tác, tên nhạc sĩ hòa âm và cúi đầu cảm ơn ban nhạc, đồng thời nhờ khán giả dành tặng riêng cho ban nhạc một tràng pháo tay ủng hộ vì đã giúp cô "thể hiện được trọn vẹn một ca khúc thật hay".

Đừng cho rằng những người như cô Giao Linh là khéo léo hay giả tạo. Nếu những tình cảm và phong văn hóa ấy không phải xuất phát từ chính con người cô thì làm sao "lừa" được biết bao nhiêu thế hệ khán giả trải dài suốt mấy chục năm?

Có lẽ vì tuổi tác và sức khỏe, hát tới bài thứ 5 là Sầu Lẻ Bóng thì giọng cô bị bể. Những chỗ lên cao quá hay xuống thấp quá cô hát đều không tốt, có chỗ còn bị lạc giọng hay đứt hơi chỉ còn nghe thấy nhạc. Nhưng vẫn khiến tôi và toàn bộ khán giả có mặt ở phòng trà ngây người ra nghe như nuốt lấy từng câu từng chữ và dành cho cô những tràng pháo tay tán thưởng liên hồi không dứt.

Có mấy ca sĩ được khán giả trân trọng và thành kính tán dương như vậy nếu không phải Giao Linh?

Tôi tham gia không biết bao nhiêu sô ca nhạc lớn nhỏ và chứng kiến biết bao nhiêu lần khán giả ngồi trẻ môi bữu mỏ chê bai ca sĩ đứng trên sân khấu khi họ hát không tốt (hoặc là người ta cho rằng không tốt). Ca sĩ trẻ có, ca sĩ già có, cả những ca sĩ hàng đầu Việt Nam như Tùng Dương, Mĩ Linh, Thanh Lam, Hồng Nhung cũng có.

Giao Linh thì đặc biệt, có lẽ vì khán giả của cô không phải người hâm mộ, mà là người ái mộ. Khán giả của cô không chỉ thích, chỉ yêu giọng hát của cô mà họ THƯƠNG một người ca sĩ tên gọi Giao Linh. Mà cái nghề đi hát, nếu một khi đã được khán giả THƯƠNG, thì sẽ sống bền trong nghề lắm. Với người ca sĩ, được khán giả THƯƠNG là có tất cả.

Chẳng có chiêu trò, chẳng có scandal xút quần tụt áo, những ca sĩ như Giao Linh và ở thế hệ của Giao Linh là những người cống hiến hết mình cho nghệ thuật, cất lên tiếng hát bằng sự chân thành hiếm thấy, bằng niềm khát khao mãnh liệt và những cảm xúc xuất phát tự đáy lòng.

Đừng cho rằng những người như cô Giao Linh là khéo léo hay giả tạo. Nếu những tình cảm và phong văn hóa ấy không phải xuất phát từ chính con người cô thì làm sao "lừa" được biết bao nhiêu thế hệ khán giả trải dài suốt mấy chục năm?

Tôi viết bài này như một lời động viên, tiếp sức cho những ca sĩ làm nghề chân chính nhưng "ngây thơ" chẳng biết chiêu trò, lạc hậu trong một thị trường ca nhạc bát nháo, hỗn loạn, ăn xổi và tôn vinh những giá trị không có thật. Họ đang ngày đêm lao động nghệ thuật chân chính và tìm mọi cách để tồn tại, giữ vững ngọn lửa nghề. Tôi viết bài này để giúp trả lời câu hỏi mà nhiều nghệ sĩ như vậy vẫn đang ngày đêm trăn trở với câu hỏi, thế rốt cục mình hoạt động nghệ thuật một cách tử tế như vậy để được gì?

ĐÀN ÔNG MẶC VÁY MỚI LÀ BẢN LĨNH

Không có định nghĩa nhất quán về bản lĩnh. Nên, mỗi người có một cách đo đếm rất riêng.

Nếu bạn cho rằng phải có thật nhiều tiền, sở hữu xe sang, điện thoại xịn, phóng nhanh vượt ẩu, lạng lách trên đường, uống vài lít rượu chưa say, kẹp mỗi bên vài ba cô chân dài chưa thấy mệt, sẵn sàng dùng nắm đấm khi xảy ra cự cãi, không bao giờ động tay động chân vào "mấy chuyện vật vãnh của đàn bà" mới là bản lĩnh. Thì... không sao cả! Đơn giản là bạn đã có một định nghĩa của riêng mình.

Tôi biết, có những người đàn bà họ thích tuýp đàn ông phong trần một chút, lạnh lùng một chút, dã man một chút và cuồng dâm một chút. Có cả những người đàn bà chẳng bao giờ lên đỉnh nếu không bị giật tóc, đấm đá, tát vào mặt và xúc phạm bằng những ngôn từ tục tĩu trong lúc làm tình.

Những người đàn bà đó là cá biệt. Còn với đại đa số khác, họ nghĩ đó là sự bạo hành. Và người đàn ông đó là một người đàn ông bạo lực.

Khi bị người mình yêu thương, đầu ấp má kề thực hiện hành động vũ phu, người đàn bà run rẩy, ngược mắt lên và hỏi "Em có làm gì đâu mà anh lại đánh em?".

... đàn bà sinh ra là để được yêu thương, chăm sóc và che chở. Kể cả đó là một người đàn bà mạnh mẽ nhất trên thế giới.

Đó là một câu cảm thán vớ vẩn, sai lệch về bản chất nhưng được "di truyền" từ đời này qua đời khác. Vì nó

ngầm truyền đi một thông điệp rằng nếu đàn bà "làm gì" đó, thì đàn ông được quyền đánh họ.

Thực ra, câu nói đúng sẽ phải là "dù em có làm gì, anh cũng không có quyền được đánh em".

Tạm gác qua một bên các yếu tố về pháp luật. Thì đàn ông nên hiểu, đàn bà sinh ra là để được yêu thương, chăm sóc và che chở. Kể cả đó là một người đàn bà mạnh mẽ nhất trên thế giới. Sự yêu thương, trước nhất phải đến từ việc cảm thông và chia sẻ.

Muốn vậy, đàn ông phải hiểu đàn bà.

Bởi vì, đàn bà sinh ra đã có bản năng nhẫn nhịn, hy sinh và cam chịu. Họ có thể làm mọi thứ, giành lấy phần thua thiệt về mình, chấp nhận tất cả khổ đau cay đắng ở trên đời (cả những thứ kinh khủng nhất mà loài người chưa kịp đặt tên)

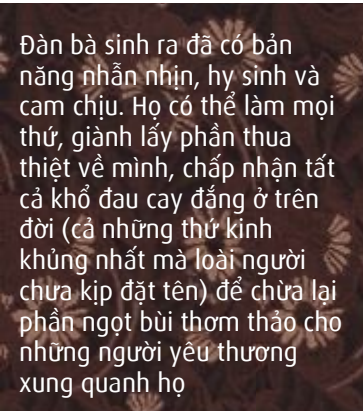
để chừa lại phần ngọt bùi thơm thảo cho những người yêu thương xung quanh họ.

Đó có thể là chồng, là cha, là mẹ, là ông bà chú bác cô dì, là con nuôi con ruột, là bạn bè thân thuộc, thậm chí là cả những người không có máu mủ ruột rà nhưng khiến họ phải động lòng. Họ chăm sóc và yêu thương tất cả, ngoại trừ... chính bản thân mình!

Tôi cũng biết, có nhiều người tự hào là "đàn ông tốt" khi chăm sóc vợ, yêu kính mẹ cha. Những người đàn ông tử tế này mang tiền về cho gia đình,

đưa vợ đi mua sắm, luôn có những món quà đắt tiền cho vợ vào dịp này dịp nọ. Tức là, họ nghĩ đáp ứng tốt nhu cầu vật chất. Nhưng như thế thì chưa đủ, vì sự chia sẻ về tinh thần mới khó.

Ngày xưa, các cụ ví "Đàn ông nông nổi giống khơi, đàn bà sâu sắc như coi đặng trâu". Tôi thì nghĩ đàn bà giống như mạch nước ngầm, âm ỉ chảy, uốn lượn chằng chịt và vô cùng khó để mà nắm bắt. Đàn ông có khi phải giành cả đời

Đàn bà sinh ra đã có bản năng nhãn nhin, hy sinh và cam chịu. Họ có thể làm mọi thứ, giành lấy phần thua thiệt về mình, chấp nhận tất cả khổ đau cay đắng ở trên đời (cả những thứ kinh khủng nhất mà loài người chưa kịp đặt tên) để chừa lại phần ngọt bùi thơm thảo cho những người yêu thương xung quanh họ

biến mình thành cái mai mới mong đào xới được đúng, được trúng để mà hiểu hết.

(Nguồn hình: wikihow)

Có quý ông vỗ ngực hiểu biết sâu sắc, tường tận mọi thứ, từng chân tơ kẽ tóc của đàn bà. Thực ra đó là một quý ông hoang tưởng. Vì chừng nào còn chưa dẹp bỏ tự ái, sĩ diện và những quan niệm cổ hủ để mặc lên mình chiếc váy của đàn bà, thì làm sao hiểu hết đàn bà cho được?

Nếu không vật vả 8 tiếng công sở bù đầu vào công việc rồi xác bác xang bang lao đầu về tự tay nấu nướng, rửa bát quét nhà, dọn dẹp cứt đái tã lót cho con, cọ rửa nhà tắm

bồn cầu, giặt áo ủi quần lau đánh xi giày dép cho chồng và vật vãi với hàng trăm công việc không tên khác nữa, đàn ông làm sao hiểu hết cái khổ của đàn bà?

Mà đàn ông không hiểu, thì làm sao để cảm thông?

Mà đã không cảm thông, thì làm sao chia sẻ?

Mà đã không chia sẻ, sao có được yêu thương?

Mà không có yêu thương, sao làm đàn bà hạnh phúc?

Tiến sĩ Đỗ Thu Hằng, một nhà báo - nhà giáo và là người chị tôi kính trọng đã từng viết thế này:

"Món quà người đàn ông tặng cho người đàn bà không tính bằng chuyện bao tiền. Mà quan trọng hơn, là cân đo đong đếm những cảm xúc và tình yêu, sự quan tâm âm thầm của người đàn ông trong đó".

"Không cần những bông hoa hay những món quà đắt tiền. Cái nhìn, bàn tay nắm chặt, một lời chia sẻ xót xa, những chăm chút và hỗ trợ đỡ đần lặng lẽ... Đó mới thực sự là món quà những người đàn bà không còn rất trẻ muốn có từ người đàn ông của đời mình".

"Nếu những người đàn ông biết rằng, đàn bà rất yêu đàn ông, nhiều khi vì yêu mà chịu khổ và bỏ qua cho đàn ông, thì đàn ông cũng nên làm cho đàn bà tiếp tục niềm yêu để

nỗ lực thêm trong việc vun đắp tình yêu với đàn ông chứ nhỉ".

Trong quan niệm của tôi, đàn ông bản lĩnh là đàn ông có khả năng làm cho người đàn bà của mình hạnh phúc. Mà để làm điều đó, đàn ông nên có ít nhất một lần trong đời lấy hết can đảm để trèo lên người "chiếc váy" đàn bà vẫn mặc mỗi ngày. Đó chính là khởi nguồn của mọi yêu thương.

CHUYỆN KỂ Ở HÀNG BÁNH GỐI

Một tối, tôi cùng vài người bạn đi ăn bánh gối. Tôi ga-lăng tới trước chuẩn bị bàn ghế chỗ ngồi cho cả nhóm. Sau đấy chạy ra gọi đồ ăn.

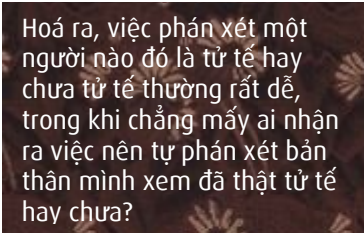
Vì có ý định sẽ đi ăn nhiều món khác nên tôi chỉ kêu 1 phần gồm 4 bánh. Bà bán quán tỏ rõ vẻ khó chịu và nói 7 người thì phải kêu 2 phần 8 bánh ăn mới đủ. Tôi bảo không cô ơi tụi con tính đi ăn nhiều món khác nên chỉ kêu ít ít vậy thôi. Bà chủ đành mặt lại và nói như ra lệnh:

“Tôi đã nói 7 người thì phải gọi 2 phần. Còn nếu gọi 1 phần thì tôi cắt ra làm đôi 4 cái bánh thành 8 miếng mỗi người cầm nửa cái mà vừa đi vừa ăn chứ không có bàn ghế nào phục vụ được các anh các chị như vậy cả”.

Choáng! Tôi buộc phải đồng ý kêu hai phần bánh gối để “bảo vệ” chỗ ngồi.

Một hồi quay trở lại, cô phục vụ bung ra 4 cái bánh và 3 chén nước chấm "quăng" lên bàn nói "kêu ít thì chấm chung đi nhé". Tôi chịu hết nổi quay qua gắt gỏng "Bán buôn gì kì vậy? Vừa xong đã nói đồng ý kêu 2 phần còn gì nữa? Thêm 1 phần và mang đủ nước chấm ra dùm cái".

Tôi biết, sẽ có nhiều người đồng ý với tôi rằng hành động quát mắng của bà chủ quán và thái độ "láo xược" của cô phục vụ là một biểu hiện của chưa tử tế.

Hoá ra, việc phán xét một người nào đó là tử tế hay chưa tử tế thường rất dễ, trong khi chẳng mấy ai nhận ra việc nên tự phán xét bản thân mình xem đã thật tử tế hay chưa?

Nhưng rồi tôi nghĩ, thực ra việc bản thân tôi sẵn giọng với cô phục vụ cũng là một việc chưa tử tế đấy thôi. Vì thực ra cô ấy chưa làm gì sai cả!

Hoá ra, việc phán xét một người nào đó là tử tế hay chưa tử tế thường rất dễ, trong khi chẳng mấy ai nhận ra việc nên tự phán xét bản thân mình xem đã thật tử tế hay chưa?

Nếu nghĩ sâu hơn, ngay cả bà chủ quán cũng không phải là chưa tử tế. Bà làm kinh doanh thì lợi nhuận đương nhiên phải được đặt lên cao nhất, nếu 7 người mà chỉ kêu như thể 2 người thì tiền bàn ghế chỗ ngồi ai trả? Tiền nước mắm, tiền công rửa 7 phần bát đĩa ai lo? Rồi nếu nhóm khách nào tới cũng kêu đồ như vậy thì sau bao ngày quán bà dẹp tiệm?

Vậy cuối cùng, ai mới thực sự là người chưa tử tế? Và khi hiểu được ra điều ấy, có phải chúng ta đã trở nên khoan dung hơn trước, cảm thấy tâm hồn mình thật bình an vì đã thôi giận dữ và ngưng phán xét hay không?

Đó là lý do tôi rất thích thâm nhập vào xã hội, va đập vào từng góc ngách trong cuộc sống để kiểm nghiệm những định nghĩa về tử tế và không tử tế trong suy nghĩ của chính bản thân mình.

TRONG ĐÊM, HOA LOA KÈN LẶNG LẼ TỎA HƯƠNG

Chuyện xảy ra vào một buổi tối, khi tôi và người em kết nghĩa đi tới gần công viên Thống Nhất thì xe bị hết xăng. Hai đứa hì hục đẩy tới trạm xe buýt thì một chị "vai trần gợi cảm" ngồi trong quán cóc, khuất sau tấm bảng quảng cáo sát hàng rào công viên chạy ra vẫy lại.

- Đẩy làm gì... Để đây đi mua xăng cho. Nhé?

Đứa em lập tức "cấu tay" tôi ý đầy nghi ngại. Tôi thì nghĩ, nhờ người ta đi mua dùm chắc có đất hơn ngoài cây xăng một chút nhưng cũng có sao đâu, vì đỡ phải đẩy, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Tôi quyết rất nhanh rồi nói "Được rồi, chị đi mua dùm em với".

Chị gái, cỡ chừng cũng trên dưới 30 tuổi, nhảy lên chiếc xe tay gas phóng ngược về phía ngã 4 Giải Phóng. Dưới ánh đèn đường vàng vọt, tôi kịp nhìn thấy cách ăn mặc của chị gái sexy nhưng có nét phong trần.

Trong khi chờ đợi, hai đứa đi tới đi lui, ngó vào trong quán nước thấy 3, 4 chú có vẻ cũng giang hồ bặm trợn nên trong lòng hơi gợn gợn.

Ảnh: Thiên Di - Nguồn Internet

Chờ 5 phút, 10 phút, 15 phút rồi 20 phút. Hai anh em lòng như lửa đốt, nửa muốn chờ nửa muốn bỏ đi luôn vì nghĩ "bị lừa".

Nhưng rồi lại nghĩ, nếu người ta định lừa mình, thì cũng không thuyết phục vì có nhận của mình đồng tiền các bạc nào đâu? Nhưng nếu đi mua xăng, thì làm thế nào mà lâu như vậy? Hay là...

Hai đứa bấm nhau định dắt xe "tẩu thoát" nhưng lại ngại mấy chú giang hồ đang ngồi nhìn như có vẻ canh chừng nên đành án binh bất động.

Chừng thêm 5 phút nữa thì chị gái kia về tới. Chị đưa tôi cái chai nửa lít đựng xăng và nói "đấy, đổ đi". Tôi nghĩ thầm trong bụng quả này tiêu chắc, "nó" mà tính cả công đi mua hộ trong nửa tiếng chắc cũng cả trăm ngàn. Nhưng thôi kệ, giờ "nó" có đòi 200, thậm chí 400, 500 ngàn cũng bấm bụng mà cúng cô hồn cho nó để đi cho lẹ!

Quay qua nhìn mặt đứa em thấy hơi căng thẳng, vừa cầm chai xăng vừa hỏi lí nha lí nhí "bao nhiêu chị?". Chị kia trả lời cộc lốc "15 ngàn".

Chị gái nhận tờ tiền hai mươi ngàn, chạy vào trong quán nước đổi tiền rồi ra trả lại. Sau đó, chị lên xe, chạy qua bên chỗ vắng, nhập hội cùng một chị nữa lớn tuổi hơn ở cung đường "đèn đỏ".

Hai đứa đèo nhau đi ngơ ngác vì vẫn không hiểu nổi... tại sao lại thế? Hay là "người ta" định giúp mình để mình cảm động rồi "mời gọi" nhỉ? Nhưng rồi cả hai cùng nhanh chóng nhận ra rằng nếu cứ bắt buộc phải tìm một lý do nào đó cho lòng tốt của người phụ nữ "ăn sương" ấy chẳng phải là quá tàn nhẫn hay sao?

Đường phố vẫn tấp nập người xe ngược xuôi qua lại mà tự nhiên thấy trong lòng trống trải, cảm xúc vui buồn lẫn lộn. Tôi đưa mắt nhìn vô thức vào những khoảng trống tối đen phía công viên và khuất ở góc phía đường tàu. Chẳng biết phải nói thế nào về những bóng người lằm lũi, lúi thúi trong đêm ấy. Chị gái kia là người-tử-tế hay đáng khinh thường? Bản thân tôi có là người-tử-tế khi đã nghi ngờ lòng tốt của một người không-tử-tế?

Chỉ biết rằng, sau 30 phút sốt ruột và đầy nghi ngại ấy, cả hai đứa chắc chắn đã mắc nợ chị gái bán hoa ấy một lời xin lỗi.

TỪ HIỆN TƯỢNG “LỆ RƠI”, Suy nghĩ về “ÁP ĐẶT”

Khi ca sỹ Lệ Rơi đang làm mưa làm gió trên Internet, có một chuyện gia thương hiệu đã nói thế này: "Hiện tượng anh trông ỏi cho thấy sự đói khát của truyền thông và nghèo nàn của thị hiếu. Cậu này hiền lành. Chỉ có một số con Kền kền là ác thôi. Cách thiết thực nhất để giúp cậu ấy sống bình thường là đừng viết, đừng post, đừng nhắc tên cậu ta nữa. Tất nhiên là đừng lợi dụng mời cậu ta làm liveshow nữa. Lố bịch quá".

Quả tình, khi đọc những dòng như vậy, tôi thấy không thuận tai cho lắm.

Thứ nhất, chữ "nghèo nàn của thị hiếu" chẳng khác gì tuyên bố ăn thịt chó là vô đạo đức, hút thuốc là kém văn minh, nghe nhạc của Bảo Thy là nghe nhạc chợ. Có tranh cãi mãi cũng không đi vào hồi kết.

Thứ hai, tôi không đồng tình nổi với tuyên bố "cách thiết thực nhất để giúp cậu ấy sống bình thường là... ". Tôi tự nghĩ, sao xã hội bây giờ có nhiều người thích chịu trách nhiệm cho cuộc sống của người khác như vậy nhỉ? Thế nào là sống bình thường và thế nào là sống bất thường? Sống

thế nào là bình thường thì bản thân mỗi người tự biết chứ làm gì có chuyện một người nào đó... biết dùm cho họ?

Ca sĩ Lệ Rơi - Ảnh chụp màn hình Youtube

Thứ ba, tôi không thích cái cách mà vị chuyên gia kia gọi Lệ Rơi là "anh trồng ổi". Tại sao không thể dùng chữ Lệ Rơi? Hoặc ít nhất cũng gọi tên đảng hoàng của người ta là Đức Hậu.

Đó rõ ràng là một cách gọi rất thiếu tôn trọng và chưa lịch sự.

Chuyện của Lệ Rơi, chỉ là hiện tượng nhất thời, nhưng nhìn rộng ra thì đó câu chuyện của định kiến và áp đặt.

Chúng ta đang sống trong một xã hội đầy định kiến. Ai ai cũng mang đầy định kiến. Chúng ta luôn cho rằng thế này là tốt, thế kia là xấu. Nhưng khổ nỗi, cái định nghĩa tốt xấu lẽ ra là của bản thân mình, chúng ta lại cứ muốn gán ghép nó cho người khác.

Trong gia đình, cha mẹ áp đặt con cái phải thế này, phải thế kia. Phải học đại học mới là tốt, trượt đại học xong đi học nghề là mất mặt. Phụ nữ phải có chồng mới được sinh con, nếu không thì cạo đầu bôi vôi, thả trôi sông cho sợ (may quá đó là quan điểm của thời phong kiến, còn bây giờ thì phong trào single-mom hơi bị thịnh hành).

Chúng ta đang sống trong một xã hội đầy định kiến. Ai ai cũng mang đầy định kiến. Chúng ta luôn cho rằng thế này là tốt, thế kia là xấu. Nhưng khổ nỗi, cái định nghĩa tốt xấu lẽ ra là của bản thân mình, chúng ta lại cứ muốn gán ghép nó cho người khác.

Ra ngoài xã hội, người ta lại tiếp tục lấy đa số để áp đặt thiểu số. Xăm mình là xấu, da trơn như cá trê là tốt. Trai 20 tuổi, sống đàn ông hoàng tử tế không vi phạm pháp luật yêu gái 60 tuổi, sống đàn ông hoàng tử tế giàu có và tất nhiên cũng không vi phạm pháp luật là xấu. Phải trai gái tựa tựa tuổi nhau lấy nhau mới là tốt.

Biết bao nhiêu người phụ nữ phải sống mấy chục năm thui thủi một mình, giữ gìn phẩm hạnh từ thời xuân sắc cho

đến khi tóc bạc da mồi, chân đi run rẩy mà chưa một lần được nếm trải cảm giác gần gũi đàn ông chỉ vì chưa bao giờ cưới hỏi?

Biết bao nhiêu người phụ nữ phải sống vò võ một mình dù thèm đến đứt ruột tiếng trẻ con khóc méo chỉ vì sợ số đông thấy mình là không chồng mà chửi?

Biết bao nhiêu bạn trẻ phải lao đầu vào học đến hoá điên chỉ vì sợ đông cho rằng phải đỗ đại học mới làm gia đình nở mày nở mặt?

Biết bao nhiêu bạn trẻ đã cắm đầu xuống sông hay treo cổ lên quạt trần tự tử khi sợ đông cho rằng như vậy là thua kém?

Và chính bản thân chúng ta, có thể một ngày nào đó sẽ bị gia đình ngăn cấm làm đám cưới với người mà chúng ta yêu thương chỉ vì anh ấy không có công ăn việc làm "đàng hoàng tử tế" hoặc cô ấy đã từng có một đời chồng.

Tại sao vậy? Vì sợ đông không thích thế, sợ đông cho rằng như thế thì đời bạn sẽ khổ. Cái sợ đông luôn muốn sống dùm cuộc sống của người khác ấy thực sự rất "tuyệt vời".

Mỗi người chúng ta đều mong muốn có một cuộc sống tự do. Mỗi người chúng ta đều tự quyết định và tự chịu trách

nhiệm cho cuộc sống của chính bản thân mình. Chúng ta không sống cuộc đời của người khác thì đừng bắt người khác phải trở thành hình mẫu mà chúng ta mong muốn. Đừng thờ ơ nữa và đừng coi các phán xét đó là một việc đương nhiên. Chẳng nào chúng ta còn bị đám đông chi phối, thì khi ấy, làm sao có được sự tự do trong suy nghĩ và quan điểm của riêng mình?

SỨ MỆNH "TỔ ONG"

Hôm trước đi chia sẻ về Truyền thông Xã hội, khi ra về tôi có nhận được món quà là một bức "tâm thư" ai đó viết tặng và đặt vào trong đôi dép "tổ ong thần thánh". Tôi không biết tác giả là ai, nên không thể cảm ơn trực tiếp.

Tôi chỉ muốn nói rằng đã rất vui khi bạn ấy không đưa tờ giấy cho tôi mà lại "lén" đặt vào trong đôi dép. Tôi nghĩ việc đó ẩn chứa thông điệp về quan điểm của bạn với việc tôi đi dép tổ ong.

Có thể bạn đó thấy như vậy là một điều thú vị, cũng có thể là thấy nó có gì đó đặc biệt hoặc kỳ lạ như nhiều người khác vẫn nhìn mỗi khi tôi "tự tin sải bước" ở trên đường (nhất là khi mình tới những nơi sang trọng như nhà hàng hoặc khách sạn 5 sao).

Nhưng ít nhất bạn đã "chấp nhận" việc đó. Bạn chấp nhận tôi và đôi dép tổ ong thần thánh của tôi. Dù rằng chưa chắc bạn đã biết lý do thực sự khi tôi đi đôi dép ấy.

Có nhiều người nhận xét về cách ăn mặc có phần "cẩu thả" của tôi. Có người khen như thế là "phong cách" và thể hiện sự tự do. Có người nói như thế là không tôn trọng người

đối diện. Có người nói tôi muốn “làm quá” như một cách để gây ấn tượng.

Thực ra không phải thế.

Tôi chỉ muốn cố tình ăn mặc như một người "hạ đẳng", để xem xem thiên hạ sẽ đối xử với một người "hạ đẳng" sẽ thế nào?

Nhờ những chiếc áo nhàu nát rẻ tiền, những chiếc quần lỗi mốt, chiếc mũ bảo hộ của công nhân và nhất là nhờ đôi dép tổ ong thần thánh mà tôi học được vô số bài học về đối nhân xử thế trong cuộc sống.

Tôi đã từng được rất nhiều bạn nhân viên văn phòng sáng sủa và lịch sự của một công ty lớn đứng né về một bên khi đi chung thang máy. Tôi cũng được đứng chờ 15 phút đồng hồ nghe bạn lễ tân công ty ấy “buôn bán” trong điện thoại trước khi ban cho tôi một cái liếc xéo và hỏi tìm ai thế?.Tôi

cũng được một anh bảo vệ dưới tầng hầm của toà nhà văn phòng hiện đại gọi lại "kiểm tra" xem đang cầm cái gì ở trong tay. Tôi cũng từng được một anh nhân viên nhà hàng sang trọng ngăn lại ở bãi xe và quát vào mặt hỏi đi đâu?

Vì chủ đích của tôi là chờ đợi những hành động "đim hàng" như vậy nên tôi không bất ngờ, không buồn bã, không cảm thấy bị xúc phạm hay đối xử bất công. Và tôi tin rằng sau khi nghe tôi lễ phép nói "Giám đốc nhà hàng của anh mời em qua ăn trưa anh ạ", thì anh ấy sẽ cảm thấy bẽ bàng. Để từ lần sau, anh không có thái độ trịch thượng như vậy với một người xe ôm hay nhặt rác vì mưu sinh mà lân la lại gần những nhà hàng sang trọng như nơi anh đang phục vụ.

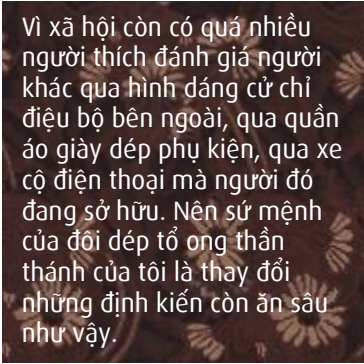
Vì xã hội còn có quá nhiều người thích đánh giá người khác qua hình dáng cử chỉ điệu bộ bên ngoài, qua quần áo giày dép phụ kiện, qua xe cộ điện thoại mà người đó đang sở hữu. Nên sứ mệnh của đôi dép tổ ong thần thánh của tôi là thay đổi những định kiến còn ăn sâu như vậy. Dù tôi biết, việc làm của mình cũng nhỏ bé như một hạt cát rớt xuống đại dương.

Bức "tâm thư trong dép" tôi nhận được đã lâu nhưng cứ "ém hàng" chờ xem chủ nhân có liên lạc lại hay không

nhưng bật vô âm tín. Khi viết bài này, là lúc tôi biết mình không chờ thêm được nữa do đôi tổ ong đã rách. Nhưng tôi sẽ lại kiếm một đôi tổ ong thần thánh khác để đi.

Tôi chưa bao giờ xấu hổ khi làm điều đó, vì tôi biết giá trị con người không nằm ở việc bôi phết những gì lên dáng vẻ bên ngoài. Tôi càng tự tin hơn nữa khi quanh mình còn có rất nhiều người đáng yêu như người bạn đó - người đã chấp nhận tôi ngay cả khi tôi chỉ mang một đôi dép tổ ong rẻ tiền và cũ kĩ.

Cảm ơn lá thư của một người-xa-lạ rất nhiều.

Vì xã hội còn có quá nhiều người thích đánh giá người khác qua hình dáng cử chỉ điệu bộ bên ngoài, qua quần áo giày dép phụ kiện, qua xe cộ điện thoại mà người đó đang sở hữu. Nên sứ mệnh của đôi dép tổ ong thần thánh của tôi là thay đổi những định kiến còn ăn sâu như vậy.

UH, TÔI RẤT ĐÀN BÀ!

Lúc trước mẹ còn đi bán hàng, cứ chiều chiều tôi lại đạp xe từ Quận 7 qua Phó Đức Chính "bán hàng phụ" mẹ. Gọi là "bán phụ" chứ nhiệm vụ chính của tôi chỉ có căng mắt ra canh chừng công an thôi. Còn nhiệm vụ phụ là tới khoảng 5h chiều lại xin mẹ tô mì gõ 3000đ hoặc que kem đậu xanh 1000đ trước cổng chung cư.

Khi ấy tôi chưa làm gì ra tiền nên những món đồ ăn đó không dễ dàng gì mua được nếu không có mẹ.

Rồi tôi đi làm có tiền, có rất nhiều tiền (so với tôi ngày trước) và mua được bất cứ món đồ gì tôi thích. Để mẹ không phải cho tiền để chiều chiều tôi mua mì gõ và kem que nữa.

Thay vào đó, mẹ để ý thói quen ăn uống của tôi và chỉ chờ có dịp tôi về chơi là tận tâm "phục vụ". Hầu như lúc nào đồ ăn cũng có rau muống luộc và rau kinh giới. Rau thơm bao giờ cũng có một đĩa riêng cho tôi không kèm bắp cá và giá (đỗ) sống. Ăn cơm xong chắc chắn có dưa hấu hoặc nước cam vắt không bỏ đường. Đó là kết quả từ việc nắm thói quen của tôi, từ mẹ.

Tôi thì rất hiểu đó là niềm vui của mẹ, là cách để mẹ cảm thấy mẹ vẫn còn làm được điều gì đó để quan tâm lo lắng cho tôi khi mẹ không thể cho tôi tiền như ngày xưa nữa.

Thế nên tôi "nhận hết".

Có bữa soạn đồ có cái áo bị đứt một chiếc cúc, mà nó thì cũng không phải cái áo mà tôi thích mặc nên theo lẽ thường thì tôi sẽ mang cho từ thiện. Nhưng tôi không làm thế, mà mang xuống cho mẹ sửa dùm. Lúc ngồi khâu cúc, và lúc hoàn thành rồi ngắm nghía sau khi tôi mặc thử thấy mẹ có vẻ vui ra mặt.

Thỉnh thoảng mẹ lại hỏi có áo quần gì bị rách, bị sút chỉ tuột khuy... thì đưa về đây mẹ khâu cho nhé. Tôi cười nói, mẹ nghĩ sao bắt con mặc áo vá đi làm? Thế nhưng lâu lâu tôi lại mang về một cái áo "bị đứt cúc" nhờ mẹ sửa dùm. Mà 90% là do tôi tự dùng kéo cắt đi!

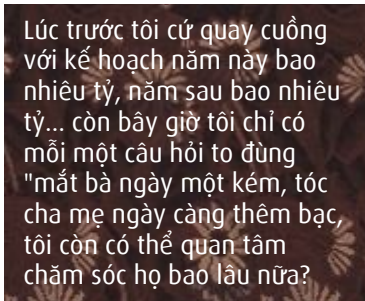
Hồi trưa này ăn nhậu bù khú với bạn bè no căng cả bụng rồi lăn quay ra ngủ. Đến hồi thức dậy đã sắp 4h nên cả đám hối hả đòi về. Mẹ kêu kêu tôi vô nói có nước cam mẹ để trong tủ lạnh, uống "ực một cái rồi về". Tôi bảo con no lắm rồi không thể nào uống thêm được nữa thì mẹ lại nháo nhào đi tìm chai nhựa để tôi "mang về nhà uống".

Tôi nói thôi để con uống luôn cũng được, mà kỳ thực khi đó tôi không muốn uống một chút nào. Với lại sau khi ăn hải sản mà uống nước cam thế nào tôi cũng bị đầy hơi và chướng bụng (tôi có kinh nghiệm "bị" vụ này rồi). Tôi uống hết là mẹ vui ghê lắm mà mặt tôi thì chỉ muốn méo xệch thôi. Nhưng tôi vẫn cứ thấy vui, khi nhớ lại nụ cười và vẻ mừng rỡ ra mặt hồi chiều của mẹ.

Ngày trước tôi chỉ muốn làm ra thật nhiều tiền để mang về cho mẹ. Sau đó tôi lại muốn bằng mọi giá phải mua nhà cho mẹ ở. Rồi đến lúc có nhà, có tiền, sắm sửa đồ đạc vật dụng hết rồi thì thuyết phục mẹ nghỉ không đi bán hàng rong ngoài đường nữa. Đến lúc ấy thì lại lo mẹ ở nhà hoài sẽ chán nên mỗi bận tâm lớn nhất là làm sao để mẹ vui? Rồi làm sao cho mẹ khỏe?

Suốt cả một tuần đi ăn uống hợp hành sự kiện, đi chơi, du lịch, hẹn hò khắp nơi khắp chốn, nhưng không khi nào tôi thấy vui vẻ, rộn ràng như lúc sáng chủ nhật chuẩn bị đồ đạc mang về cho mẹ. Có khi từ thứ 2 đến thứ 7 tôi ngồi đồng ở mấy trang bán hàng theo nhóm để mua hàng và sẵn *deal*/du lịch. Cứ cái gì mà nghĩ rằng mẹ có thể xài được là tôi mua hết! Rồi trên đường đi cũng mua thêm hăm bà

làng đủ thứ từ rượu nếp, củ dong đến cần hạt sen tươi hay
mấy trái sầu riêng com vàng hạt lép.

Lúc trước tôi cứ quay cuồng
với kế hoạch năm này bao
nhiêu tỷ, năm sau bao nhiêu
tỷ... còn bây giờ tôi chỉ có
mỗi một câu hỏi to đùng
"mất bà ngày một kém, tóc
cha mẹ ngày càng thêm bạc,
tôi còn có thể quan tâm
chăm sóc họ bao lâu nữa?

Nếu bạn nào được nhìn tôi
"thỏ hàng" ngày chủ nhật thì
đảm bảo sẽ lầm tưởng tôi đi
bán hàng rong!

Lúc nào tôi cũng quay cuồng
nghĩ mua gì cho mẹ, đưa bà
nội đi đâu chơi, sắm sửa cái gì cho bố... là đã thấy hết
ngày! Từ lúc chính thức "nghỉ làm" tôi có thêm nhiều thời
gian cho việc chăm sóc gia đình lại càng thấy thiếu! tôi
"càng làm" thấy càng vui và càng nghiện. Tới mức bây giờ
tôi hết muốn... quay lại làm việc ở cty luôn!!!

Lúc trước tôi cứ quay cuồng với kế hoạch năm này bao
nhiêu tỷ, năm sau bao nhiêu tỷ... còn bây giờ tôi chỉ có
mỗi một câu hỏi to đùng "mất bà ngày một kém, tóc cha
mẹ ngày càng thêm bạc, tôi còn có thể quan tâm chăm sóc
họ bao lâu nữa?".

Nhiều bữa tranh thủ chạy từ Quận 5 về Quận 7 ăn bữa
com tối với bà. Thấy bà vui ghê lắm, chỉ nắm tay cháu xoa

xoa và cười móm mém nhưng đôi mắt thì đã ngẫu đục lắm rồi, lúc ấy tôi quay đi chực khóc.

Bà thì già hơn mẹ nên cái sự quan tâm thể hiện của bà cũng hẹp hơn nhiều lắm. Gần như đã thành công thức gồm có: Con ăn bánh không bà đi mua? Con uống sữa nhé? Con ăn sáng chưa bà đi nấu mì cho con ăn nhé? Con coi cái lương không? Thậm chí cả một cái tờ rơi quảng cáo hay tờ giấy mời họp khu phố cũng được bà gói ghém cẩn thận và mang ra "báo cáo" như thể vừa giúp cháu cất giữ thành công những giấy tờ gì quan trọng ghê gớm lắm!

Tôi thì luôn nói cảm ơn và chăm chú đọc khi bà đưa cho mấy cái tờ rơi ấy. Tại vì nó... quan trọng thật! Thử nghĩ xem nếu không có nó, bà biết lấy gì để chứng minh rằng bà vẫn còn cần cho các cháu? Bà không muốn bị lãng quên.

Có nhiều bạn đọc blog của tôi, nghe những gì tôi nói và thấy những gì tôi làm rồi nhận xét "em cứ hình dung anh như một đứa con gái", mà nói thẳng thì là thấy giống "một con mẹ đàn bà". Tôi chỉ cười trừ, vì tôi tối ngày đâm đầu vào mấy chuyện vụn vặt, mua sắm, mang vác như thế thì lại chẳng đàn bà? Nhưng tôi thấy vui và hạnh phúc vì điều đó.

Giờ tôi chỉ có thể kiếm được số tiền khá cao so với nhiều bạn, nhưng lại rất thấp so với khả năng thực sự của tôi, hoặc so với thời gian 1-2 năm trước. Nhưng đổi lại, tôi có thể có tới 4-5 ngày trong tuần để thoải mái làm những “việc đàn bà”. Mà tôi chưa có nhu cầu muốn quay trở lại làm đàn ông nữa, tính sao?

Có nhiều lúc tôi cũng suy nghĩ mông lung lắm, rằng gắng cày cuốc làm "đàn ông" thêm vài năm nữa để có thật nhiều tiền cho sướng hay cứ "đàn bà" như hiện tại? Nhưng cuối cùng, tôi cảm thấy cuộc sống hiện nay đang làm tôi thấy vui, thấy hạnh phúc và tôi phải nâng niu nó mỗi giây mỗi phút. Vậy nên trước mắt cứ tạm làm "đàn bà" như vậy đã.

NHỮNG VẾT TRẦY TRÊN ĐIỆN THOẠI

Kết thúc một ngày chạy trốn và chạy trốn. Tôi trốn từ ngoài đời thực đến cả Internet và trên điện thoại. Chỉ bởi vì, hôm nay là ngày Nhà giáo Việt Nam.

Có 2 chữ tôi rất thích, rất trân trọng, rất yêu quý và rất mong muốn được sở hữu danh xưng là "nhà báo" và "nhà giáo". Do đặc thù công việc, cả ngày 21/6 và 20/11 tôi đều "bỗng dưng" được nhận nhiều lời chúc. Nhưng bản thân tôi tự thấy là không xứng đáng. Nên ai chúc cứ chúc, còn cá nhân tôi thật tình không dám nhận.

Đó là lý do tôi hạn chế cảm ơn khi nhiều bạn gửi lời chúc cá nhân tôi với danh xưng như vậy. Tôi thấy xấu hổ lắm, nên chỉ nói cho họ biết tôi đã đọc được rồi. Đôi lúc tôi cũng nói cảm ơn, là vì tấm lòng họ đã nhớ đến tôi, chứ nhất quyết không phải cảm ơn vì cái danh xưng mà họ đang "trao tặng".

Buổi trưa "Ngày nhà giáo", tôi bất ngờ khi thấy Nhung (một người thích coi tôi như "sư phụ") ôm hoa đến tặng. Vui thì có vui, ngại thì cũng có nhưng tôi lại cảm động vì

một chi tiết khác. Đó là lúc mấy anh em rủ nhau ra lan can chụp ảnh, vô tình cầm điện thoại của Nhung để hướng dẫn trước khi “tác nghiệp”, tôi đã lặng người đi một lúc khi thấy chiếc điện thoại không còn mới, trầy xước cả mặt trên mặt dưới khá nhiều.

Tôi biết công việc của em lúc này đang gặp một số khó khăn. Tất nhiên đó không phải là vấn đề gì đó quá lớn lao để phải mang ra cân nhắc việc mua một bó hoa trong ngày nhà giáo. Cũng chẳng phải tôi đánh giá tình hình kinh tế của ai đó qua việc soi vào những vết trầy xước trên điện thoại. Chỉ là tôi nghĩ, một người không quá coi trọng

những giá trị hình thức bên ngoài, thì khi họ tặng một bó hoa, đó thực sự không chỉ là "một bó hoa".

Tôi đang ở khách sạn mà mang hoa về thì rất phí vì có

Chỉ là tôi nghĩ, một người không quá coi trọng những giá trị hình thức bên ngoài, thì khi họ tặng một bó hoa, đó thực sự không chỉ là "một bó hoa".

chưng có cắm được nữa đâu.

Nên tôi giải thích cho em hiểu để xin gửi lại bó hoa rất đẹp này (bản thân Nhung cũng là

một cô giáo dạy Belly Dance nên tặng hoa là chính đáng).

Tôi bảo với Nhung rằng, yêu nhau cốt ở tấm lòng.

"Hoa anh không lấy nhưng những vết trầy trên điện thoại thì anh xin nhận. Chúc em gái thành công, đạt được những ước mơ em đang theo đuổi và cống hiến cho cộng đồng nhiều hơn nữa. Em rất đẹp trong mắt anh với chiếc điện thoại cũ của mình. Đừng đổi nó cho đến khi việc đó thực sự cần thiết nhé".

*Có một nghề bụi phấn bám đầy tay
Người ta bảo là nghề trong sạch nhất
Có một nghề không trồng cây vào đất
Lại nở cho đời muôn vạn hoa thơm
(Thơ sưu tầm)*

CHUYỆN NHỎ Ở HÀ NỘI

Có lần, khi kể câu chuyện về một ông chủ khách sạn kỳ lạ, người đã âm thầm mang giấy bút ra vẽ tranh ký họa tặng mình, tôi đã nhận được rất nhiều ý kiến trái chiều.

Đa phần mọi người đều cho rằng tôi may mắn vì ở trúng một khách sạn có ông chủ tốt và chu đáo, nhiều bạn khác thì lại hồ nghi rằng đằng sau những việc làm vô tư trong sáng đó chắc chắn ẩn chứa những mục đích tư lợi cá nhân.

Có bạn còn nói rằng chắc chắn chú này có chơi facebook và "âm mưu" vẽ tranh cho tôi với mong muốn tôi đăng lên mạng để quảng bá cho khách sạn. Tôi thì suy nghĩ đơn giản lắm. Tôi ở khách sạn của chú ấy với giá cực kỳ ưu đãi, được hỏi han chăm sóc và cảm nhận được sự chân thành của chú, như thế là quá đủ. Còn chú ấy có chủ ý gì khi làm những việc đó hay không thì tôi thấy tôi hoàn toàn không ảnh hưởng.

Từ trước đến nay, tôi vẫn tin vào trực giác và khả năng nhìn nhận con người của bản thân. Ai xấu ai tốt, ai thật ai giả tôi chỉ cần tiếp xúc vài phút, nói chuyện vài câu là đủ biết rõ rồi.

Lần này ra Hà Nội, tôi đã có ý định quay lại khách sạn của chú này nhưng lại không nhớ chính xác địa chỉ là số 12, 12A hay 12B trên phố Hàng Mành nên cuối cùng tôi phải kiểm tra trên internet và "gọi đại" tới số 12B để gặp lễ tân.

Anh này sau khi nghe tôi mô tả thì nói đây đúng là khách sạn tôi đang tìm kiếm nhưng "khách sạn em đổi tên rồi, không đặt là Phú Vinh nữa anh ạ". tôi thấy nghi nghi nên hỏi, có phải ông chủ khách sạn người Nam Định không? Anh ta nói tiếp đúng rồi anh ạ, nhưng chú ấy nghỉ rồi giờ đổi qua chủ khác. Tôi cũng phân vân ghê lắm nhưng nghĩ

thôi nếu thực chú ấy đã nghỉ rồi thì ở đâu cũng vậy nên cứ đặt phòng.

Nào ngờ đến gần 11h đêm thì có người bạn chạy xe máy qua tận nơi, tìm đến đúng khách sạn của “chú vẽ tranh” ở đúng số 12 Hàng Mành (chứ không phải 12B như anh bạn nhận vợ kia) rồi gọi cho tôi nói chuyện. Hóa ra, người lễ tân nọ đã lừa dối tôi.

Gặp lại tôi (trên điện thoại), chú vui lắm rồi hỏi mấy giờ con bay ra Hà Nội, tôi bảo chắc là tầm 1.30 sáng. Chú nói con đã biết vị trí bấm chuông rồi thì tới cứ bấm cho chú ra mở cửa.

Nhưng chuyến bay bị lùi giờ từ lần này qua lần khác đến tận 12 tiếng đồng hồ. Và lúc tôi về tới khách sạn đã là 4.30 sáng. Thế nhưng ngay khi taxi vừa dừng lại thì đã thấy chú ngồi chờ ở cửa, chạy ra mang giúp tôi balo rồi ân cần hỏi thăm đủ thứ. Chú biết tôi thích uống nước vối nên bảo ngồi chờ chú đi lấy một cốc nước vối uống cho mát người rồi hăng lên phòng. Lên tới nơi thì chú ấy còn dặn tôi là nhớ đừng tắm lúc này coi chừng bị cảm lạnh đấy, có gì để sáng mai rồi tính.

Lúc ấy khoảng tầm 5h sáng.

Hôm sau, tôi mang câu chuyện của chú kể lại cho một chị bạn là giám đốc một công ty tương đối lớn. Trái ngược với những thái độ "hoài nghi" của một số bạn trên facebook, chị đón nhận câu chuyện theo hướng khác.

Chị nói rằng đó là những người đáng quý và đưa giả thuyết "có thể chú ấy chỉ coi việc mở khách sạn kiếm tiền là phụ, còn được phục vụ và làm cho mọi người cảm thấy hài lòng mới là mục tiêu chính yếu".

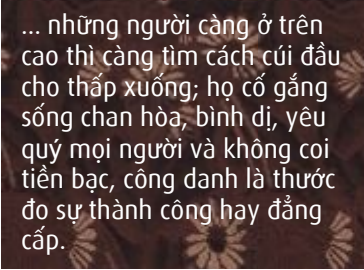
Chính vì câu nói đó nên sau khi vợ chồng chị giám đốc lái xe đưa tôi trở về khách sạn thì tôi đã thử tìm hiểu việc đó ngay.

Và thật bất ngờ, tất cả đúng như dự đoán của chị, chú chủ khách sạn vốn là một người làm trong ngành mỹ thuật và hiện nay chú vẫn qua các lò luyện thi đại học để dạy vẽ cho các bạn học sinh muốn thi vào trường kiến trúc. Chú nói thích thì làm "cho thỏa đam mê" chứ không thực sự cần tiền vì chú cũng yếu lắm rồi, đi làm nhiều mệt lắm.

Rồi chú còn chạy lên nhà mang ra cuốn tập viết của học sinh lớp 1 để giải bày bức xúc là "tại sao người ta có thể dạy học sinh viết ra những con chữ ngả nghiêng như sắp

đổ thế này?". Chú ngồi say mê nói về việc rèn chữ rèn người y như một nhà văn hóa "thứ thiệt".

Sau này, qua bạn bè tôi mới biết, chú vốn nổi tiếng với công việc dạy viết chữ đẹp cho học sinh cấp 1. Cả khu gần khách sạn tôi ở, chẳng ai mà không biết chú!

... những người càng ở trên cao thì càng tìm cách cúi đầu cho thấp xuống; họ cố gắng sống chan hòa, bình dị, yêu quý mọi người và không coi tiền bạc, công danh là thước đo sự thành công hay đẳng cấp.

Đúng là ngay từ lúc đầu tôi đã có cảm nhận tốt về chú và cả sự chân thành của chú, nhưng sau khi tìm hiểu và nghe những gì mọi người xung quanh nói lại, thì tôi thấy cảm phục và yêu mến chú nhiều hơn. Đồng thời cũng có thêm một lý do để khẳng định niềm tin đúng đắn là những người càng ở trên cao thì càng tìm cách cúi đầu cho thấp xuống; họ cố gắng sống chan hòa, bình dị, yêu quý mọi người và không coi tiền bạc, công danh là thước đo sự thành công hay đẳng cấp.

Nhưng trái lại có nhiều người trẻ chưa qua trải nghiệm, họ vẫn đang ở giai đoạn sống phụ thuộc vào tiền tài, vật chất; phụ thuộc vào những tài sản hào nhoáng bên ngoài và có suy nghĩ thể hiện "đẳng cấp" dựa trên địa vị và công việc.

Khi ai đó nói với tôi rằng tôi thật phi thường vì chỉ học hết lớp 12 mà có thể đảm nhận vai trò Giám đốc ở nhiều công ty lớn, tôi nói với họ rằng tôi chỉ là một người bình thường nhưng may mắn vì có những người phi thường đứng ở sau lưng trợ giúp.

Cả một ngày của tôi chỉ có ăn, ngủ và làm việc. tôi không thể hình dung được nếu không có mẹ nấu cơm pha nước, nếu không có chị giặt ủi đồ, nếu không có ba giúp đóng chắc cái đinh, sửa cái cầu chì và nếu phải quay cuồng trong hàng trăm hàng ngàn công việc không tên khác thì tôi sẽ làm giám đốc kiểu gì?

Trong thực tế tôi vẫn luôn cực kỳ cực kỳ cực kỳ ngưỡng mộ các bạn nữ vì tôi quả tình không hiểu các bạn đã xoay sở thế nào với việc ở công ty, việc nấu nướng, rửa bát, quét nhà, giặt giũ, chăm sóc chồng con rồi lại còn học thêm làm thêm nữa? Trong khi tất cả chúng ta đều có một quỹ thời gian giống hệt nhau!

Tôi thường nói với các bạn nhân viên của tôi rằng phải biết trân trọng những cô lao công và các chú bảo vệ tòa nhà. Họ không phải là *osin* có nhiệm vụ đi lau bàn, đổ rác, dắt xe. Chính họ là người tạo ra những khởi đầu sạch sẽ, tinh tươm và an toàn cho các bạn trong một ngày làm việc.

Những thành quả, những kết quả mà các bạn tạo ra trong 8 tiếng đồng hồ ở công ty thậm chí là cả khi về tới gia đình đều có sự hiện diện và công lao của họ.

Nếu muốn thành công, bạn phải nhìn ra được giá trị thực sự trong công việc của tôi là gì. Và nếu muốn thành nhân, bạn phải nhìn ra được giá trị thực sự trong công việc của những người khác nữa.

Nhận thức hình thành nên suy nghĩ và suy nghĩ sẽ tạo ra hành động. Hãy tắt máy tính, điện thoại và xa rời Internet để thâm nhập vào từng góc phố, từng con hẻm nhỏ có thật trong cuộc sống. Hãy cho bản thân bạn cơ hội được quan sát, cảm nhận và chiêm nghiệm những câu chuyện nhỏ ở Hà Nội, Sài Gòn và ở nhiều tỉnh thành khác nữa bằng cả trái tim và khối óc của mình. Khi ấy, chắc chắn bạn sẽ có những trải nghiệm quý giá, những nhận thức đúng đắn và mang đầy tính nhân văn.

Bạn sẽ còn thay tôi kể lại nhiều câu chuyện nhỏ ở cả 64 tỉnh thành trên cả nước, chứ không phải chỉ là chuyện nhỏ ở Sài Gòn hay Hà Nội.

NGƯỜI ĐÀN BÀ NHẢY NHÓT BÊN XE KẸO KÉO

Đây là bức hình tôi chụp trước cửa một quán lẩu trên lề đường Nguyễn Trãi, ở trung tâm Quận 1.

Tôi quyết định vòng xe chạy từ gần New World về lại đây sau khi cứ suy nghĩ mãi về hình ảnh nhảy nhót của người phụ nữ này khi tình cờ nhìn thấy chị chừng 3 phút trước.

Đường rất đông và khá nhiều xe dừng lại xem chị nhảy điệu Gangnam Style với nhạc xập xình phát ra từ dàn loa cơ động. Cũng đan chéo hai tay vào trước bụng, cũng đưa

một tay lên vẫy vẫy, duy có động tác chân là chị không làm được.

Chị chỉ có thể nhún nhún vì bị cụt mất một chân. Vậy nên điệu nhảy ngựa trở nên thực sự rất buồn cười.

Nhưng thật hạnh phúc là tôi để ý không thấy ai cười nhạo chị trong hoàn cảnh đấy. Tôi chỉ kịp nghĩ trong đầu "chị ta là một người rất phi thường". Ít nhất thì chị cũng làm dấy lên trong tôi một cảm giác ngưỡng mộ vì đã dám gạt tự ái qua một bên để "muối mặt" kiếm kế sinh nhai như vậy.

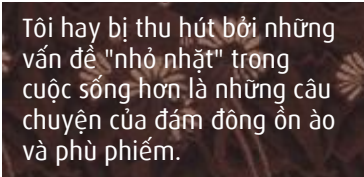
Vì thú thật, tôi không nghĩ rằng điệu nhảy Gangnam Style này đúng kiểu hay có chút gì nghệ thuật. Nó gần như là một hình thức mua vui dù có thể không ai mua kẹo kéo cho chị có cùng suy nghĩ ấy.

Nếu nhìn kĩ, người phụ nữ này không thuộc tuýp dễ gây thiện cảm. Chị có tóc ngắn, mặt hơi góc cạnh, đội nón lưỡi trai như đàn ông và ăn mặc có phần "chợ búa". Chị cũng có cả xe tay gas mà tôi nghĩ là không hề rẻ (nhưng tôi cũng chợt nhận ra rằng chị ấy không thể đi xe số chỉ với một chân).

Tôi có cảm giác người phụ nữ này đang rất cố gắng dùng ngoại hình "khó ưa" của mình để chứng minh cho người

khác thấy rằng chị không cần lòng thương hại. Chị nỗ lực kiếm sống bằng sức lao động của bản thân.

Có lẽ vì thế mà hình ảnh một chiếc chân khăng khiu nhún nhún làm tôi ám ảnh. Suy nghĩ mãi. Và quyết định quay

Tôi hay bị thu hút bởi những vấn đề "nhỏ nhặt" trong cuộc sống hơn là những câu chuyện của đám đông ồn ào và phù phiếm.

xe lại chụp một tấm hình với suy nghĩ rằng mua ủng hộ con người đáng kính ấy 10 ngàn kẹo kéo sẽ làm tôi thấy thoải mái hơn. Và bức hình cũng sẽ làm cho câu chuyện trở nên thuyết phục.

Tôi hay bị thu hút bởi những vấn đề "nhỏ nhặt" trong cuộc sống hơn là những câu chuyện của đám đông ồn ào và phù phiếm. Tôi chẳng biết rằng trên đất nước này có bao nhiêu người như chị. Nhưng những bài học nho nhỏ và tự nhiên như vậy nếu tinh tế quan sát bằng một trái tim thực sự cảm thông thì cũng đủ để viết thành hàng trăm trang sách.

CHUYỆN NHỎ Ở NHA TRANG

Ấn tượng tốt đẹp đầu tiên là khi tôi đi rút tiền ở cây ATM trên đường Trần Quang Khải. Lúc bước tới định rút tiền thì đụng bạn đi ra. Khi vào được bên trong thì thấy bạn vòng xe quay lại, mở cửa thò đầu vô nói: "cái máy đó hư rồi anh, bỏ thẻ vô coi chừng nó nuốt luôn á". Xong việc bạn dắt xe xuống đường, ngần ngừ một chút lại chui vô "cảnh báo" tập 2: "còn cái máy kế bên hết tiền rồi á anh".

Xong hẳn 2 lần nhắc nhở cho một người xa lạ, bạn mới yên tâm đi thẳng.

Nhờ "vụ án" ở cây ATM đó mà tôi không bất ngờ khi ra tới Vinpearl.

Vừa chân ướt chân ráo lên tới đảo, tôi hí hửng bay vô cái đu quay mạo hiểm. Do không biết lượng sức tôi nên bay được khoảng 2/3 quãng đường là tim gan phèo phổi lộn tùng bậy xoắn xuýt vào với nhau một mớ.

Cố nhắm mắt đợi hết vòng, chạm chân xuống đất, tôi lão đảo lết xác ra ngoài ghế đá rồi nằm vật xuống... tỉnh tâm! Tâm 2 phút sau, khi khách đu quay ra ngoài hết, bạn nhân

viên mới đến chỗ tôi nằm và hỏi "mệt lắm đúng không anh?". Tôi gật đầu. Bạn "an ủi" tiếp: "nhiều người đi không quen cũng vậy đó anh à, cảm giác nôn nao như say xe vậy".

Ngừng lại vài chục giây, bạn nhẹ nhàng: "anh à, nếu anh mệt quá hay là anh chịu khó xuống phòng Y Tế ở ngay dưới kia nằm nghỉ chút nhen anh. Chứ ghế đá này theo quy định bọn em không được để khách nằm ra như vậy anh ạ".

Trời ơi, tôi biết người Nha Trang hiền lành lắm, nhưng dễ thương, thật thà tới mức như vậy thì thiệt tôi không ngờ tới!

Tôi biết tôi đang sống trong một xã hội cạnh tranh nhau bằng dịch vụ. Muốn có dịch vụ tốt phải có quy trình chuẩn và những con người đầy kỷ luật. Nhưng tôi thể là không cảm thấy một chút "quy trình" nào trong sự cảm thông thực tâm của bạn đu quay, cũng như sự nhiệt tình quá mức cần thiết của bạn ATM kia cả.

Thế nên tôi cứ quơ đại cái ấn tượng tốt đẹp ấy cho tất cả những người Nha Trang mà tôi biết.

Nhiều công ty du lịch tích cực dùng hình ảnh biển xanh, phương đỏ, cát trắng, nắng vàng để mời gọi khách đến với Nha Trang. Nhưng nhiều khi tôi tự hỏi, có khi nào tấm lòng hiền hậu và thân thiện của người dân nơi đây cũng là một chất gây nghiện để kéo khách quay trở lại?

Hay chỉ những kẻ dở hơi như tôi mới cảm thấy điều này?

Tới mức vừa đặt chân xuống sân bay, lên xe về thành phố, nhận phòng xong là tôi đi thẳng ra góc phố tấp nập người qua lại để tìm bà cụ bán ngô nướng mà tôi "dạy" tiếng Anh trong lần ra Nha Trang dạo trước.

Tôi hỏi bắp này bà bán bao nhiêu? Bà cười tươi như gặp lại đứa con đứa cháu đi xa quay về lại. Một lúc sau bà mới nói

được câu "bà bán 10 ngàn nhưng vẫn lấy con 8 ngàn một bắp". Tôi tưởng như mình nghe lộn, nên hỏi lại "sao lại vẫn lấy 8 ngàn, con đã mua của bà bao giờ đâu ạ?".

Bà bảo lần trước con mua bắp, dạy bà nói tiếng Anh rồi còn cho bà tiền bà vẫn nhớ.

Tôi thấy bà cụ già như chiếc lá, gầy heo hắt nép ở vệ đường nói nhận ra tôi mà thẳng thốt, nghe như gió biển ở tít ngoài xa thổi vào lồng lộng. Tôi ôm bà cụ một lúc lâu, mua thêm 2 cái bắp và đưa 100 ngàn bảo bà không cần thối lại.

Chỉ có thể thôi mà bà vẫn ngơ ngác hỏi lại "là sao hả con?" cho tới khi tôi nổ máy xe đi mất. Mà thực ra đâu chỉ bà thấy bất ngờ? Vì tôi cũng bất ngờ không kém khi sau bao nhiêu lâu như vậy bà vẫn nhận ra tôi, nhưng chữ "ten pho" tôi dạy để bán cái ngô 14 ngàn cho khách tây thì bà... không chịu nhớ!

Tôi quay trở lại Sài Gòn nhưng vẫn lưu luyến Nha Trang với những con đường vắng lặng, thanh thoi, nhàn nhã và hiền hoà như chính người dân ở Thành phố Biển. Dù không "cháy rục trời" một màu đỏ như da diết đến cồn cào gan ruột như ở Hải Phòng, nhưng không khó để bắt gặp

những tán phượng đỏ tươi sáng bừng nơi góc phố. Nơi mà bước chân ba bước, tôi đã có thể tha hồ vùng vẫy dưới làn nước trong xanh như dải ngọc với bờ cát trắng trải dài tít tắp.

Tôi đến với Nha Trang vì những cảnh đẹp đến nao lòng như vậy, nhưng tôi biết tôi sẽ quay lại nơi này chỉ để thấy lại những câu chuyện nhỏ của những con người bình thường nhất ở mảnh đất nơi đây.

ANH HÙNG KHÔNG BÀN PHÍM

Cái hồi còn làm việc ngoài Hà Nội, mỗi lần qua thăm một chị bạn làm nhà báo, chị lại “bắt” tôi gọi điện thoại về cho bà để chị hỏi thăm.

Kết thúc những cuộc điện thoại đó, chị hay nói với tôi rằng bà già rồi thích nghe nói chuyện lể, em phải thường xuyên nói chuyện với bà cho bà vui, em nhé.

Tôi nhớ lời chị dặn. Tôi làm. Và tôi thấy thối.

Chiêm nghiệm ra mới thấy đó là lời khuyên đúng đắn nhất, giá trị nhất và có ý nghĩa nhất với tôi. Càng già thì "thế giới quan" của chúng ta càng bé lại. Thế giới của bà bây giờ chỉ có 3 con hẻm, 4 căn phòng, 1 cái loa phát nhạc ở USB, 1 cái TV, vài cái đĩa DVD cải lương và 1 bà bạn già đầu bạc phơ lú lẫn chẳng biết sống chết lúc nào.

Tôi đã từng kiên nhẫn thử ngồi xem hết một đĩa cải lương và mấy chục phút Thế giới động vật, hết gần ba tiếng như... bị cầm tù! Tẻ nhạt và buồn chán.

Không internet, không facebook, không forum, không cafe bệt, không phim ảnh, hộp hành, chiến lược, du lịch... Không có một lời hứa hẹn đi chơi hay từ chối hẹn hò.

Thật kinh khủng khi tưởng tượng đến một ngày đó chúng ta chỉ còn có duy nhất một người bạn! Mà người bạn đó cũng không còn sáng suốt và hành xử một cách bình thường được nữa.

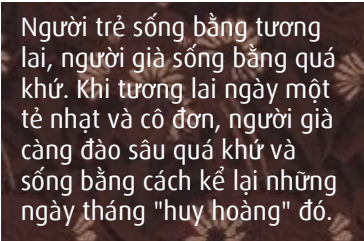
"Bà tóc bạc" bạn của bà thường qua chơi mang ý nghĩa "tượng trưng" nhiều hơn. Nhưng như vậy cũng đủ làm phong phú thế giới nhỏ bé của bà trong những lúc con cháu mãi mê với cơm áo gạo tiền và bị "bao vây" bởi hàng tá thứ bận rộn ở trên trời rơi xuống.

Tôi chọn căn nhà bên Quận 7 một phần vì nó có bồn cây ở ban công lầu 1. Bây giờ nơi ấy đã trở thành khu vườn nhỏ của bà với đủ loại cây. Tôi cũng nhờ vả bác tổ trưởng đăng ký cho bà vào Hội người cao tuổi trước khi tìm cách hoàn tất nhiều loại giấy tờ quan trọng khác.

Nhưng tất cả những việc đó cũng chỉ giải quyết được một phần bề nổi, còn cái chính là nhu cầu "cần nói chuyện" như chị bạn đã dặn dò tôi dạo trước mới thực là quan trọng.

Người trẻ sống bằng tương lai, người già sống bằng quá khứ. Khi tương lai ngày một tẻ nhạt và cô đơn, người già càng đào sâu quá khứ và sống bằng cách kể lại những ngày tháng "huy hoàng" đó.

Tôi luôn hoàn thành tốt vai trò một người "bạn" biết lắng nghe, để bà có thể kể đi kể lại những câu chuyện cũ rích và nhàm chán vì đã thuộc nằm lòng. Nhưng điều đó không "đáng sợ" bằng việc câu chuyện của bà ngày càng lộn xộn vì quên quên nhớ nhớ.

Người trẻ sống bằng tương lai, người già sống bằng quá khứ. Khi tương lai ngày một tẻ nhạt và cô đơn, người già càng đào sâu quá khứ và sống bằng cách kể lại những ngày tháng "huy hoàng" đó.

Những mùa Tết trước, chị bạn tôi lúc nào cũng gọi điện để chúc Tết bà. Năm nay tôi không muốn chị làm điều đó nữa, vì bà đã chẳng nhớ "Hà

Sơn là cái đứa nào".

Tôi bảo bạn con ở Hà Nội, quê ở Nam Định bà có nhớ không? Lúc trước bà đan áo len cho chị ấy đấy, bà quên rồi hả? Bà chau mày rồi hỏi Phải cái Lụa không, bà nhớ nó mà? tôi chỉ cười buồn.

Tôi thấy bản thân hạnh phúc hơn hàng trăm hàng ngàn người khác vì có thể dành thời gian cho những người thân yêu bất cứ lúc nào. Bà bảo bà nhớ bác Xuân, vậy con đưa bà về Hải Phòng chơi với bác nhưng Tết bà không đi được. Tết năm ngoái ở ngoài đó bà lạnh lắm, mẹ chồng bác Xuân mất vào đúng ngày 2 Tết cũng vì trời lạnh. Bà gọi điện bảo Long ơi con đón bà vào đi ở Hải Phòng lạnh bà sợ lắm rồi.

Ngày 4 Tết con ra, thấy bà đi bộ ra tận đầu làng đứng ngóng, người nhỏ thó trốn trong bộ quần áo gấm công kênh.

Rồi bà cũng lại nhớ Hải Phòng, nhớ con nhớ cháu của bà quay quắt mà "không dám" nói. Bà hỏi "Ở ngoài kia hết lạnh chưa con nhỉ?", tôi nói "Con đã mua vé máy bay rồi, ngày 25/3 đưa bà về bác Xuân chơi nhé". Mắt bà sáng rực, bên lên như đứa bé được kẹo. Bà bảo "Đây là lần cuối đi chơi, bà già lắm rồi". Tôi cười nói "bà thích đi lúc nào và đi đâu cũng được. Bà cứ nói con nghe. Con giỏi thế này chẳng

lẽ việc đơn giản ấy con không làm được?". Chắc nhờ vậy mà lúc nào gặp ai bà cũng khoe cháu bà giỏi lắm.

Từ trước Tết đến giờ, hôm nào bà cũng hỏi thế đã sắp 25 chưa nhỉ? Bà hỏi được một tuần thì con đổi vé. Lý ra thì 12 giờ trưa nay bà bay ra Hà Nội nhưng người ta hoãn xuống 8h tối. Bà cuống quýt lên bảo không sao, không sao bà đợi được mà.

Tôi gọi cho người bạn hỏi ngoài đó còn lạnh không? Bạn nói cũng hơi hơi mà chỉ cần mặc áo khoác vào là được, vì không lạnh lắm. Tôi cúp máy quay vào "doạ" bà ơi, ngoài Hải Phòng lạnh lắm đấy, bà có sợ không? Bà bảo không không, bà không sợ, có con đưa bà đi là bà an tâm chẳng sợ gì hết cả.

Thế mới biết, để làm siêu nhân anh hùng, làm vương làm tướng ngoài xã hội mới khó. Chứ để làm "anh hùng" trong nhà thì dễ lắm. Chẳng qua là chúng ta chưa thực sự coi trọng danh hiệu đó thôi.

VỀ TÁC GIẢ / EM LÀ TÌNH YÊU CỦA CHỊ

(Thư của Nhà báo Đỗ Hương)

“Blackmoon tức Long Nguyễn, tức Nguyễn Ngọc Long. Không thể nói về em một vài dòng tình yêu của chị, niềm tin của chị đối với em khi chị còn sống. Trong mọi mặt – hơn cả người thân yêu nhất – vì không chỉ tình cảm mà còn cả trong công việc, sự nghiệp, hướng đi và tương lai.

Em là điểm tựa đời sống mọi mặt của chị.

Sự ngay thẳng – tâm hồn ấm áp, thấu đáo, cẩn thận, trong sạch rõ ràng với từng chuyện khiến chị không biết nói chuyện gì với em. Nhưng từ ngày chị biết em, chị không chao đảo nữa. Những gì người ta có thể sống và vượt qua nằm cả trong đời sống của em rồi. Bây giờ vẫn thế. Bất cứ việc gì em làm – dù chị không theo – chị vẫn tin và ủng hộ em vì tâm em trong sáng và vì cộng đồng một cách chín chắn.

Người đàn ông tử tế nhất với người thân của mình mà chị biết. Dù rất nhiều người kiếm tiền giỏi và lo lắng cho người thân sung sướng hơn em.

Em là tình yêu số 1 của chị vì tên em hiện ra gần khắp 24 chữ cái khi chị tìm.

Lần đầu tiên, khi em tự dựng chương trình 1 triệu chữ ký cho các nạn nhân bị chất độc da cam/dioxin Việt Nam, thành công vượt ngoài sức tưởng tượng của mỗi người.

Em chẳng hề bàn trước.

Chị chẳng cần biết em làm thế nào.

Nếu ai từng gặp em Long, sẽ tin em y như mình – y như Thiên Ca – ngay từ giây phút đầu tiên, tin đến mức người trượng nghĩa giang hồ, kính tài, phục đức như Thiên Ca, rất ít khi gọi ai là anh hay chị, nhưng vừa gặp em Long đã tự gọi em Long là Anh. Mà Long còn ít tháng tuổi hơn Thiên Ca. Hai em học cùng khóa với nhau ở Hải Phòng.

Hào nhoáng hình thức, lời nói, quần áo hay nhồi nhét chữ nghĩa ... đều không thể thu hút tấm lòng bằng chính tấm lòng. Chỉ trái tim mới có thể khuất phục trái tim.

Long đã chiếm trọn lòng tin và tình yêu của mình từ những việc rất nhỏ em làm, em sống từ bé đến lớn.

Từ suy nghĩ và đối nhân xử thế. Từ sự gai góc khẳng khái, thẳng thắn, chính kiến, đôi khi không hợp với mình, có khi chẳng hề liên quan đến mình... đó là em – một trái tim ấm,

chính trực, từng chịu nhiều đau đớn trong cuộc sống, lấy trải nghiệm của mình xóa bỏ đi những oan trái và đau khổ xung quanh em.

Em sống bằng tình yêu – học và làm việc bằng tri thức với mục đích phục vụ tình yêu của mình là Gia đình và cộng đồng.

Chị yêu em lắm.

Ngay từ lần đầu tiên em viết bài cùng Kiều Hương – cộng tác viết báo với chị, và sau đó từng có thời gian rất dài giúp chị phụ trách trang Văn Hóa Âm Nhạc trên báo của chị,

khi chị chỉ có một mình mà phải lo quá nhiều việc, lại thêm lo toàn bộ một trang báo hàng ngày.

Chị là máy chém chữ vì diện tích trang báo có hạn.

Nhưng giao nguyên một trang cho em hàng tuần, chị đã luôn tin rằng, ngày em làm là ngày chị không phải lo nghĩ gì nữa, dù chỉ là một chữ sai lệch quan điểm hay nội dung. Em là người có trách nhiệm với chữ, không chỉ với em, mà với chị, với tờ báo em cộng tác từ tâm của em.

Chị không quên năm ấy,

Khi chị đang lênh đênh trên chiếc thuyền nhỏ xuôi dọc sông Mê Kông, vừa chạm địa phận Hậu Giang, thấy điện thoại của em.

Lúc ấy là 17h30.

Vì hôm ấy là trang em gửi file sang – mọi người chỉ cần đặt vào layout rồi coi như xong vì những gì em gửi sang em đã edit rồi.

Một Form báo định sẵn rất hoàn hảo.

“Chị à – bài chính hôm nay chị chờ em thay, em sẽ viết bài khác chị nhé – sẽ hơi muộn nhưng bài này nhạy cảm, em không yên tâm. Bài đó bây giờ em mới xem, bạn này viết

em thấy tư tưởng không tốt cho báo, có thể xảy ra scandal. Em sẽ viết luôn, bài đó em sẽ điều chỉnh lại chị xem rồi dùng sau”.

Chị chỉ hỏi: Có cần thiết phải thay không?

- Cần chị ạ, vì chị đi vắng. Chị nói anh Lượng chờ em 1 giờ nhé.

Và mọi việc đều ổn.

Chị tin em, và Thể Thao Ngày Nay tin em, dù ngày đó em ko hề đến văn phòng chơi.

Có lẽ tại em chơi với Kiều Hương. Người đàn bà viết báo cẩn trọng và có tâm.

Hai em của chị.

Năm ấy, chỉ còn 3 phút nữa là hàng triệu người ở hơn trăm quốc gia trên thế giới gặp nhau trên mạng internet ở chương trình Đồng Ca Vì Công Lý do em sáng tạo ra mà máy chủ điều hành của em có sự cố.

Chị chạy ra nhà Văn Hóa Thanh Niên – nơi có phòng nét và em Lê Na đang ở đó.

Chị gọi cho em mà mồ hôi vã ra toàn thân, vì em nói em đang ở nét công cộng. Không được thì thôi.

Không lẽ số phận không cho em làm điều tốt. Đúng 1 phút nữa là đến giờ G thì tắt cả thông suốt. Chị sướng đến mức muốn gục xuống. Không một ghế nào trong phòng net công cộng còn trống. Cả Tây lẫn ta. Tắt cả đèn gấp hạc giấy và viết thư lên mạng, cùng hòa vào giai điệu bài hát.

Chị gọi về văn phòng: Thắng rồi Lượng ơi. Tình yêu thắng rồi! Dù phiên tòa năm ấy chưa mang lại kết quả tốt. Nhưng cả thế giới biết tình yêu và tấm lòng trái tim người Việt Nam trên khắp thế giới đang hướng về đâu, em đã tập hợp được những trái tim yêu lẽ phải bằng chính trái tim ngập yêu thương của em.

Ngày ấy, chị chưa hiểu tại sao một thanh niên trẻ như em, sống rất căn cơ, không bia rượu chè thuốc nhậu nhẹt lại có thể nghĩ và làm ra nhiều chương trình cho đất nước như thế.

Em là trai đất cảng Hải Phòng – em chỉ học xong 12. Và em là người lập trình ở một công ty công nghệ hàng đầu Việt Nam.

Chị không biết tại sao chị tin em như thế – bất cứ điều gì em nói, em yêu cầu... một cách nghiêm túc, mà chưa bao

giờ chị thấy cần phải hỏi xuất xứ và lý do. Và chưa bao giờ chị thấy niềm tin của chị bị tổn thương.

Chị có vài người bạn chị coi là em thân thiết. Bởi chị trọng tình cảm và lối sống, tư cách và hành xử trong cuộc sống của Em.

Em và chị không cần nói nhiều, tưởng như không chia sẻ, bởi không cần nói ra, như không chia sẻ, nhưng em là bờ vai của chị mỗi khi nước mắt ngập ứ.

Khi ấy, chị chỉ nghĩ đến Em thôi cũng thấy mình phải cứng, phải vững, bởi em không khuất phục hay đầu hàng bất cứ khó khăn và nỗi đau nào.. Em là người tình nghĩa và sống có mục đích khiến chị khâm phục nhất ở lứa tuổi em và trên dưới em. chị nghĩ em là em của chị. Chị em thì dù bằng lòng hay không bằng lòng điều gì đó, cũng yêu thương nhau.

Long, chị tin và yêu em lắm”.

Đỗ Hương